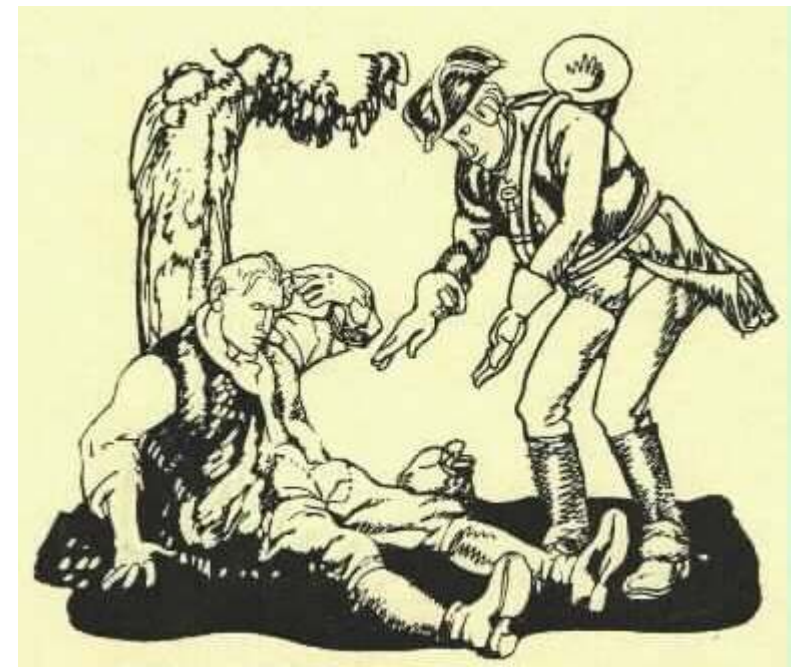

איש השזיפים

עלובה, שנדמה היה כי היא תתפרק בכל רגע. הוא עבד ביער, אך בריאותו לא אפשרה לו לעבוד מספיק כדי להשתכר למחיה. הוא לא מצא כל דרך כדי להרוויח כסף. אישתו וילדיו מתו כבר מזמן, אך גם לו עצמו חסר כדי לקנות אפילו לחם יבש. יום אחד הוא החליט ללכת לשריברהאו ולבקש עזרה אצל קרובי משפחה. מאחר שנשכב לישון רעב וגם אחרי שקם לא היה לו מה לקחת לארוחת בוקר, לא פלא שלא יהיה לו די כוח לעבור את הדרך הארוכה ביערות. הוא הגיע לפסגת הר הדוודים ושם נשכב ללא כוח להמשיך. אחרי זמן הופיע במקום אדם, שבא מהכוון האחר, ונראה כצייד או יערן. הוא שאל את המסכן האם הוא חולה, ואיך ניתן לעזור לו. כשהזקן הסביר שהוא מאתמול לא אכל כלום, הצטחק הצייד ואמר "האינך רואה שם את עץ השזיפים הבשלים?" כעת הזקן שם לב וראה את העץ, אך לא היה לו כוח לקום. הצייד ניגש לעץ, שבר ענף מלא פרי ונתן לזקן. השזיפים רעננו את המסכן והוא יכול היה

העיירה קיסוולד שוכנת לא הרחק מפטרסדורף שעל נחל צקאן. מעל העיר שרייברהאו הנחל יוצר מפל יפה. בזמנו קיסוולד נקראה רק בת-יער, כי היה זה יישוב קטן ומוקף יערות. עד היום היער מתקרב אליה משני צדדים. נתיב ארוך משרייברבאו לקיסוולד מוביל מעל גבעה. אין זו הגבעה היחידה שבדרך יער זו. אך הגבעה הזו או אולי הר נקרא הר הדוודים, כי על פסגתו עומדים סלעים אחדים בעלי שקעים גדולים ועגולים כמו דוודים. אלה קיימים שם עוד מזמני קדם. המקומיים קוראים להם דוודי מכשפות, אחרים רואים בהם מזבחים של עובדי אלילים. בעיירה קיסוולד חי אדם זקן ועני בבקתה

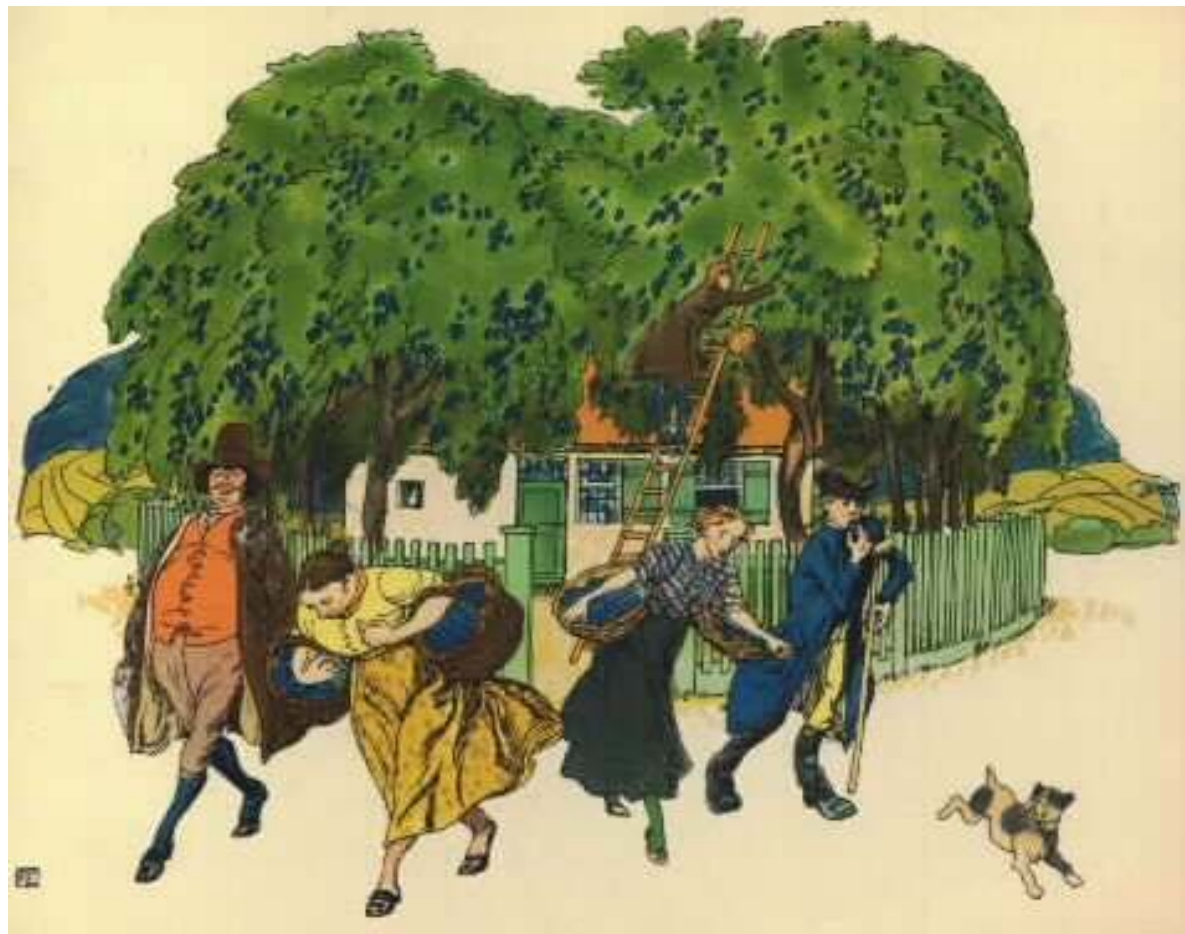
הסוס, אבל הצייד תפס אותו בצווארון, שם אותו כמו איזה ילד על גב הסוס, עלה בעצמו בין הזקן והאייל הקשור מאחור וביעף ירד לעמק. זו לא הייתה שעטה ולא דהירה. נראה שהסוס מתעופף ולא רץ על הקרקע. לפני הכפר אמר לו הצייד "אל תזרוק את גלעיני השיזפים. מוטב שים אותם באדמה סביב לבקתה שלך, ואז בקרוב תוכל לקטוף פרי יפה."

להתרומם מהאדמה. הוא מילא כיסים בפרי ורצה להמשיך בדרכו, אך הצייד אמר לו "למה לך ללכת בדרך הקשה הזו. בוא ותרכב ביחד איתי בעמק עד פטרסדורף. אולי שם תמצא מי שיסיע אותך עד שרייברהאו או לפחות חלק מהדרך לשם."

הזקן רצה כבר לומר "הרי אין לך כל סוס, אבל הצייד שרק ומהיער יצא סוס גדול מאוד וארוך. "ראה, אני צריך להוביל אייל לכפר קונסט ואני רוכב בדרך העמק. לזקן לא היה די כוח כדי לעלות בעצמו על

הוא עלה שוב על הסוס ורכב משם. הזקן חשב "באדמה העקרה שמסביב לביתי לא יצמח דבר, אך בכל זאת אוכל לזרוע את הגלעינים בתוכה." הוא ויתר על המסע לשריברהאו, וחזר לביתו. אכילת השיזפים הוסיפה לו כוח רב. הוא תקע את הגלעינים לאדמה וכשהתעורר למחרת בבוקר ראה סביב לביתו שורה של עצים שופעי פרי. כל ענפי העצים מכוסים היו בשיזפים נהדרים. הוא קטף מהם תרמיל מלא והלך איתם לוורמברון, שם אורחי המרחצאות שילמו עבורם כסף טוב, כי עוד לא אכלו מעולם

להרוויח למחיה ואפילו לחסוך לשנה מראש.
הוא התאושש ויכול היה לעבוד שוב, כמה
שהגיל אפשר לו.
כך הוא חי, שמח בחלקו עוד זמן רב.
אך יום אחד הוא עצם את עיניו לתמיד, וגם
עצי השזיפים התנוונו באותו היום. מובן
שהצייד לא היה אחר מאשר רובצאל.

שזיפים כל כך טעימים.
אזי השיג הזקן מריצה, מילא אותה בסלי
שזיפים ויצא איתה להירשברג, ושם מצא
סוחר שקנה את הפרי בכסף טוב, והבטיח לו
לקנות כל פרי שרק יוכל להביא. להפתעתו
של הזקן על העצים צמחו כל פעם השזיפים
חדשים במקום אלה שקטף. כך יכול היה